

Křest

V době velikonoční se skrývá řada symbolů. Pro člověka věřícího je to doba, kdy si ve zvýšené míře připomíná události sice již dlouho minulé, ale s časově neomezenou platností. Přemítáním o době působení Ježíše a vyvrcholení jeho mise právě v těchto dnech si současně připomínáme samu podstatu každého z nás, přítomnost a existenci duše v našem nitru. Dovolím si na tomto místě volně ocitovat papeže Jana Pavla: „Bůh, ten jediný dokonalý, nás obdařil rozumem, abychom mohli myslet, tvořit, a touhou, abychom mohli věřit.“ Víru řada z nás, myslících a tvořivých bytostí skloňuje v mnoha pádech stejně tak, jako každý z nás jí přikládá svůj nezaměnitelný náboj, naprosto osobitou a neopakovatelnou náplň. Období Velikonoc je současně i tím časem, kdy je ve zvýšené míře hodnocena víra i z pohledu čistě vnějšího. Je konstatováno, mnohdy s povzdechem, kolik z nás, příslušníků tohoto národa, se hlásí k náboženství, křesťanské víře. Jak ošidná je statistika. Uvědomil jsem si, že mě rodiče nechali v raném věku pokřtít. Jsem ten dříve narozený. Dokud tehdejší režim dovolil, probíhala náboženská výchova i na školách. Ještě ve druhé třídě jsme měli předmět zvaný náboženství. Nejsem si jist, nakolik ovlivnily tyto dvě zmíněné skutečnosti můj postoj k nenahmatatelnému, přesvědčen jsem však o něčem jiném. **Dokud člověk, bytost myslící a tvůrčí, nepocítí skutečné vnitřní nutkání přijít na kloub tomu, co víra na straně jedné prezentuje a na straně druhé umožňuje, není ve skutečnosti schopen jakoukoli vnější cestou, výukou, nabytou učeností zmíněné poznat, zažít.**

Moji rodiče již nežijí. S otcem jsem se rozloučil již téměř před čtyřiceti, s matkou před patnácti lety. Nemohu si s nimi již promluvit o tom, proč mě nechali pokřtít, co pro ně samotné náboženství, návštěva kostela znamenala. Ale ať byly jejich pohnutky jakékoli, ať moje výchova probíhala jakkoli, opět musím zopakovat: **Svoji cestu ke skutečné víře jsem si musel nalézt sám.** O mnoho let později, na základě vlastních zkušeností, ryze osobního hledání, a musím dodat, i velké bolesti. Nemíním a nechci upřít rodičům dobrou vůli a úmysl dopřát mi jisté základy pro má pozdější osobní rozhodnutí. Z pohledu mého současného poznání a vnitřní zralosti však musím vynést poměrně silné a jednoznačné hodnocení. Nikoli soud, toho jsem opravdu dalek, ale jednoznačný závěr. Křtem, jak mi jej umožnili rodiče, jsem byl postaven do situace, na niž jsem v tom okamžiku nebyl po stránce vnitřní, po stránce faktického sjednocení duše a mysli, rozumu a mystického srdce, připraven. Dovolím si říci, že křest je velmi hlubokým symbolem, který každému z nás může napovědět, jaký je jeho vztah k sobě samému, jak blízko má ke své duši, ke svému sjednocení, pochopení smyslu své existence, přítomnosti v Božím prostředí. Současně však tvrdím, že k tomu, aby **toto vše pochopil a zažil**, vede dlouhá cesta. Cesta, která je lemována úspěchy i nezdary, radostí i bolestí tak, jak ji dokáže každý sám o sobě naplnit. Především si ale budme vědomi toho, že bytí je podmíněna pokorou a touhou, musí být především naplněna vlastní prací.

Jenom vlastní prací, poháněni neutuchající touhou dojít do cíle, s pokorou, v níž se odráží hloubka poznání, se sami postupně připravujeme pro okamžik, ve kterém je nám dovoleno předstoupit před Boha, abychom v samém středu své hrudi pocítili nezaměnitelné – byli jsme pokřtěni. Sami jsme se pokřtili, vlastní prací jsme si tento přehádný okamžik připravili a byl nám umožněn. Jeden z dějů, jímž se na naší Cestě provázíme, kdy dochází ke sjednocení vnějšího s vnitřním a kdy se prožitkově přesvědčujeme o správnosti nastoupené Cesty. K sobě i k Bohu.

V raném věku jsem byl pokřtěn. Z pohledu do této doby poznání hodnotím tento akt ze strany těch, kdo jej provádějí, jako výraz nepochopení, ve vyhranějším případě jako snahu podmanit si co největší počet lidí. **Nikomu z nás však nelze víru vnutit, zvenku nelze přesvědčit o její smysluplnosti.** Všichni jsme ze své podstaty svobodnými bytostmi a uvědomění si tohoto faktu vysvobozuje nás, jedince, ze závislosti na jakékoli organizaci, církev nevyjímaje. Následujícím krokem, v závislosti na vnitřním dozrání, je rozhodnutí nastoupit vlastní Cestu interní víry. Jedním z vrcholů je pak i symbol mystického křtu – nezapomenutelný a neopominutelný prožitek.

Přesto tím, že jsem byl na začátku svého života pokřtěn v lůno církve, jsem se dostal do statistik, podle nichž je posuzována religiozita českého národa. Ano, jsem věřící, víra mě dovedla k poznání, ale právě díky ní mohu říci, jak široké jsou její hranice a jak klamavá může být i statistika. Popřejme si dostatek pokory i dostatečně silnou touhu, abychom v co nejkratším čase dokázali rozeznat hloubku naznačených skutečností.

Jan Konfršt
(26. 3. 2005)